Knižní tipy

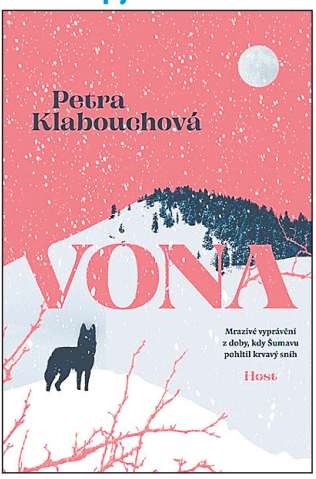

Petra Klabouchová: **Vona** (Host, 2026, 304 stran)

Příběh inspirovaný jedním z největších přírodních i lidských neštěstí Šumavy. Odlehlé osady pod Huťským štítem čekají v dubnu 1853 na příchod jara. Marně.

Dočkají se jen přívalů sněhu, který všechno a všechny pohřbí. A taky hladu, neznámé epidemie, hrůzy a šílenství. Někteří si vyberou smrt, jiní se v boji o přežití zřeknou vlastního lidství.

Ozvěnu té dávné tragédie si dodnes předávají potomci jednoho z rodů, zatímco hrůzné dědictví čeká na své odhalení.

Román, který ctí horor i detektivku, vypráví prastarý příběh o boji dobra proti zlu a odpuštění proti nenávisti.

Příběh o strachu a nepochopení, co po generace přechází z otců na syny.

Alespoň do momentu, kdy na scénu vstoupí ta, jež v mužském světě nemá ani právo na jméno — Vona. **-an-**

Ukázka

Byl to vlastně on, kdo tenkrát podal žádost o rozvod. Ještě předtím, než se stihla vrátit z nemocnice, vylízat se z otoku mozku. Aby to náhodou nebylo na něj. Stejně by to nikdo nepřiznal, tyhle věci se v dokonalých socialistických rodinách této šťastné země přece nedějí. A on je navíc lékař. Muž s posláním, vzorný člen komunistické strany, uvědomělý občan naší Československé socialistické republiky. Takže to soudruzi hodili na ni. Jako obvykle. Prý chlastá. A o ten litinovej radiátor si hlavu rozrazila sama.

Aspoň že kluky jí nechali. O ně ten hajzl zájem neměl. Nikdy. Byl rád, že se jich zbavil. Děcka nenáviděl, vlastně nenáviděl všechny, hlavně ženský. Když ty malý doma třískal hlava nehlava, vždycky u toho zadýchaně funěl: „Máte štěstí, vy parchanti, že nejste holky, to bych z vás duši vyrazil.“